

Hoćeš to objaviti?

– Hoćeš to objaviti?

– Ne znam! Štajaznam! Prvo se moram riješiti straha od onih *chimes* prutića koji stravično odjekuju noću.

– Onih što izgledaju kao viseće orgulje.

– Aha! Ne mogu se približiti sebi, dekoncentriraju. Zbog njih zamišljam već viđene prizore iz jeftinih hororaca.

– Večeras je noć kada vjerujem u tebe!

– Pojela sam nekoliko naranči jer znam da će me njihovi vitamini držati do jutra.

– Odlično, snovi su ti tada predobri. Hajde, Divoto, kreni s tim pisanjem i sve nas zadivi.

– Ja živim zbog drugih! Bože, oprosti mi što ne vjerujem!

Dragi Bože,

26. 2. 2007.

sjećam se prljave mornarske majice. Potok je bio olovan, a sunce umrtvljeno dimom. Teška postapokalipsa, znaš, to u scenarijima najviše pali! Sjećaš li se velikog potresa? Sjećaš li se oznojenih ruku. Panike? Sjećaš li se vriske djeteta pod ruševinama? Ne misliš li da je tad trebalo biti sklupčano pod toplim poprsjem? Prvi put sam majka, blagi Bože, majka koja želi svom snagom zagrliti svoje dijete za koje je mislila da je mrtvo. Sigurno si osjetio drhtanje, ono se bojalo, tražilo je povjerenje, no baš si me tad bio isključio.

Nisi mi dopustio da mislim, donosim odluke pa čak ni da svoje dijete svojim rukama spasim. Oprosti mi što tek sad vadim zaključke.

Evo, slušaj i potvrdi, da li sam dobro shvatila priču o svom djetetu?!
 Moje dijete je uskrsnulo i podiglo sa sebe tone i tone urušenog betona.
 Ne moraš mi se nakon ovih riječi pravdati, ne tražim ništa od tebe i
 znam da se zbog mojih riječi drugima tresu hlače. Hoćeš li im reći "sve
 će biti u redu", jer meni ne vjeruju. Dokaži im da znaš saslušati iako ja
 nikad ne idem niz dlaku. Molim te, reci im: "Nisam ja kriv što ona ima
 dijete čimpanzu."

Molim jedino za tebe, zbogom!

Divota

P. S.

Nemoj previše savinuti ovaj papir, slova bi mogla lako popucati.
 Današnje tinte za pera imaju nekakvu krhku plastiku u sebi.

– I, ti bi to stvarno poslala?

– Rekla sam ti već da štajaznam. Dosadna si! Dodaj mi pliz
 još dvije naranče iz košare. Dugo je do jutra, a tek se za osam
 sati otvara pošta!

– Nisi li ti jedna od onih koja nikad ne ide na ispovijed?
 Čemu sad to navlačenje Boga za bradu?

– Daj me pusti, ti ni ne znaš čega sve ima u meni! Moje
 pore na koži pucaju zbog zadržavanja onog o čemu ti nikada
 neću govoriti. Nema tih riječi! Nemoj sad misliti da ja patim za
 Zemljom. Jebesemene za druge i njihove ozonske omotače, ma
 crknut ćemo kad-tad! Čak i da bradonja odgovori na ono pismo,
 ne bi me zaprepastilo, danas za sve postoji i objašnjenje i repriza!
 Nitko i ništa me ne može utješiti i zato se veselim krempitama
 i majmunima. Jednostavnost, dušo.

Draga Divoto,

26. 2. 2007.

baš sam gledao dokumentarac o mošusnim govedima, kad li – eto
 pismo! Preći ću odmah na stvar kako ne bi pomislila da opet odgađam
 ono važno. Potres sam morao odraditi, takav mi je posao. Nerado ga
 obavljam, al' što se mora ne smije biti teško. Jedino tako mogu održati
 ljude i planetu pod kontrolom, nije zajebancija. Moram ti priznati da se

uskrснуće tvog djeteta nije dogodilo. Nikakva čudna pojava, nikakav trik nije kriv za njegov povratak. Dijete je samo bilo jače od trake velikog stroja koji odabire. Zajebalo je željeznog grabežljivca, ništa više! I da znaš, uopće me ne čudi taj majmunski gen, on je jedan od onih izgubljenih putem. Nije to prevelik problem. Moraš shvatiti, ljudi su prerasličiti pa čak i oni koji vjeruju da su srodne duše. Svatko ima svoje jedinstveno lice, svatko je poseban od glave do pete. Potrudio sam se. Mnoge sam, kao i tvoje dijete, pogrešno oblikovao. Iskreno, to je bila namjera. Vidiš, sad mi lakše vjeruješ. Ne obaziri se na one koji zure u tuđu bolest, oni šire oči u strahu, gutaju knedle i kucaju o drvo da im ne bi uperio prst iznad tjemena.

Ljudi, Divoto, uopće nisu opasni, ali moraš ih uvijek nadgledati. Reći ću im sve što ti hoćeš, ali znaj da me neće odmah poslušati. Prije će povjerovati u ono što im kaže glupasti talk show s televizije. Oni su poput razigranih mačaka, raspliću tuđe klupko sve dok se ne otkotrlja na cestu. Žrtve su onda najbrojnije. Nemoj dozvoliti osveti da te spusti na njihovu razinu, tad su najjadniji. Ignoriraj sve! Voli svoje dijete. Za kraj, moja Divoto, mogu li te zamoliti da me ne shvaćaš tako ozbiljno? Ja nisam toliki znalac, samo oduzimam i darujem. Zamisli, recimo, djeda Božićnjaka.

Lijep pozdrav,

Bog

– I, jel ti stigao njegov odgovor?

– Nije još!

– Čuješ li, opet su na vjetru zaplesale one orgulje – kaže ona. – Ha, ha, njišu se u ritmu gospela. Počni pljeskati, možda dobiješ odgovor.

– Ma, ti pojma nemaš. Prestani!

– Neću! Govorit ću što poželim. – drsko se trgne. – Zar i dalje vjeruješ da ćeš tako lako dobiti odgovor?

– Naravno.

– E, sretno onda.

– Osjećaš li nešto čudno u prostoriji? Kao da je nešto ovdje, a nije. Kao mošus za koji ne znam smrdi li ili miriše.

– Ne seri, Divoto! Sad se šališ samo da me prestraviš. Pri-
znaaaaaaj!

– Ne šalim se, jebote.

– Što se onda događa?

– Stigao je! – diskretno joj šapnem.

Av-av za dušu

Moj pas nije dugo živio. Točnije, nije bio moj pas već susjedov i nije dugo živio. Nije doživio moju četrnaestu godinu, ni petnaestu, ni šesnaestu i tako sve do... mene. Riki je bio prvo biće koje je zauvijek otišlo. Točnije, otišlo od mene i mog susjeda.

Vrisak petardi u odjecima ratnih granata, a on u strahu otrgnut s lanca proždire otrov za štakore koji su ljudi podmetnuli zajedno s psećom hranom. Kočio se još neko vrijeme, kao da su mu se žile pretvarale u žice, ali nije dugo patio. Ali dovoljno da me naglo zaboli u školi, baš tamo gdje nikad ne popuštam emociji.

Moj pubertet nije dugo trajao, niti je izgledao kao klasičan pubertet, više kao povlačenje u veliku masnu čahuru bez mitesera. Riki ga nije doživio, napustio me baš tog dana kad mi se počeo događati. Podređena školstvu, razredna prijateljica mehanički me vodila za ruku očekujući da ću pasti u nesvijest zbog slabosti i podočnjaka. Stalno sam ponavljala kako moram kući, a oni su mi na njušku nabijali bol zbog gubitka menstrualne krvi. Meni krv nije bila važna, slabo mi je bilo zbog prvog pravog gubitka.

Tog jutra odstranjene su moje realne emocije, možda zauvijek. Gledajući u zelenu lopatu i zemlju koju prevrće moj susjed odlučila sam da nikada neću zaplakati.

A nosila sam Rikiju ostatke *pizze*. Kraj svježeg groba stajala je mokra crna vreća za smeće i na njoj nekoliko žutih psećih dlaka. Trokut *pizze* ispustila sam mački. Umrlo je sve ljudsko u

meni. Nisam zavijala, ni zacvilila, jednostavno sam tako odlučila i progutala zakamuflirani nokat u slini. Sasjeklo me u želucu!

Dugo vremena nisam imala ljubimca, ni susjeda. Više me nitko nije trebao vući za ruku, sve sam obavljala sama, mehanički. Životni poziv u mom novom preobražaju bio je animalne naravi. Odlučila sam sve raščlaniti na nagone.

Moje novo življenje povuklo je za sobom neka nova pitanja, eksperimente i neke druge obrambene mehanizme. Sustav obrane morala sam postaviti zbog sustava koji se već zlostavljajući nametnuo. Ljudi! Ljudi su bili ti zbog kojih je postojala ta nepotrebna riječ, eksperimentirati. Eksperimentirajmo otrovima, ratovima, mozgovima. Udaljila sam ljudsko biće od sebe tako što sam na vrata stana naljepila upozorenje:

PAZI!
OŠTAR PAS!

Držala sam se podalje od čopora i uvijek sam sama odlazila u ranojutarnje i kasnovečernje šetnje. Imala sam čak i markiranu ogrlicu. Takav život polako me povratio u mladost, polako mi je dopuštao da odradim svoj nasilno prekinuti pubertet. Bilo je to vrijeme mog najstrastvenijeg istraživanja. Postala sam kreativac, jedino utočište za ranjene bjegunce. Svoje nagonske rupe zatvarala bih gestom boje i nikada se nisam udaljavala od pomisli da sam životinja. Šinterajem sam nazvala sve ono preostalo.

Jedne večeri za vrijeme moje nužne šetnje srela sam napušteno crno štene. Isprva sam ga ignorirala, pa odgurnula nogom, nije mi tad bilo potrebno. Ali osjetila sam njegov miris. Na posljetku sam ga nježno uzela u svoje naručje. Njegovo razigrano tijelo izvijalo se u mojim rukama. Nisam ga spustila, samo sam ga primaknula bliže svom tijelu. Krenula sam prema svom teritoriju.

Putem do utočišta moje je lice nakon dugo, dugo vremena bilo okupano toplim psećim jezikom.

Bojala sam se gubitka i već sam tada razmišljala kako ću sebi oprostiti ovo popuštanje. Uvjeravala sam sebe da je to nagonско sviđanje, a ne ljudska emocija. Ali štenca se moram osloboditi što prije! Vratit ću zvijer na ulicu čim ojača u nadi da neće biti žrtva prirodnog odabira.

Nekoliko mjeseci kasnije štene se pretvorilo u rasnog psa, labradora. Pomisao na rastavljanje nije bila ugodna i znala sam da je za takvo što već postalo prekasno. Zajedno smo jeli kekse s kalcijem i pili vodu iz iste zdjelice. Išli smo na izlete u prirodu, na duge cjelodnevne šetnje. Četkali bi sjajnu dlaku na balkonu u razdobljima linjanja. Sve smo radili zajedno, čak smo jedne noći i spavali zajedno. Moja ljubav prema životinjama prešla je granice i ovaj put se to više nije zvalo eksperimentiranje, već sparivanje. Jutro poslije odvelo me u depresiju. Iako sam se odrekla emocija, nisam se mogla osloboditi činjeničnog pritiska o dupliciranju gubitničkog horoskopa. Gubim jer sam različita. Nisam više mogla gledati u oči tom psu, nisam mu mogla biti vjerna kao što je on bio meni.

Zato – započelo je razdoblje razdvajanja. Veterinar im je sve otkrio, a mislili smo da je na našoj strani. Labradora su, kako oni to vole reći *udomili*, a mene su stavili na *promatranje*. Pas je mjesecima uživao u mom načinu davanja, pa je ubrzo napao udomiteljevo dijete i gurnuo mu svoj ružičasti kurac kroz nogavicu kratkih hlača. Nakon tog incidenta, kletva na usnama udomitelja odlučila ga je *uspavati*.

Zatvorena u svom kavezu danima sam bezvoljno ležala s kroničnom nesanicom na grudima. Nisam dozvoljavala osjećajima preskakanje ograde. Tako bi me dvonožni slomili. Stavili su mi lance i provjeravali nekoliko puta dnevno na koji način *čuvam*

svoj novi dom. Nakon nekoliko mjeseci napokon sam proplakala. Plač je, shvatila sam, bio jedini put do slobode.

Moja biografija piše moralne natuknice. Još uvijek me promatraju i drže na terapiji vraćanja identiteta. Manje režim, dresura im zavidno uspijeva u zadnje vrijeme. Povremeno mi se dogodi napad panike u razmišljanju o terapijskoj nuspojavi kojom bih mogla zavoljeti ljude i početi služiti društvu.

Pametna sam pasmina. Odradila sam, bez greške, vremensku prolaznost i oni sada duboko vjeruju kako su izravnali moju psihičku nakrivljenost.

Možete me prepustiti ostatku humanog života, bit ću recentni umjetnik, umjetnik s jedinstvenim viđenjem stvarnosti. Pa zar to svakom čovjeku nije san? Ne može to svatko! Ja mogu upravljati iluzijama. Imam trenutno jednu za oči priliječenu i ovaj put me nitko neće pokolebati. Moja iluzija je iluzija za vas, za mene je to jedina istina. Cilj opravdava sredstva pa se mogu nazvati namjernom artistskom žrtvom pomaknutih nagona.

Za pola sata naći ću se s grupom ljudi koja fetišistički navlači životinjske kostime. Vole eksperimentirati nazivajući se *furrysima*. Svaka nova seansa vodi me ka cilju, pojebati ih što više. Nisu ni svjesni koliko bivaju iskorišteni u doba kada nitko od nas, pravih životinja, nema sezonu parenja. To je moja tajna osveta čovječanstvu.